

söita, ega koer ärgand üles. Warblane lõppes silmapilk laulmaast, farjus: „Mees söida förvale, muidu saame teine teisega kimpu, ja mina teen sind waejets!“ Voorimees hirvitab, piltas: „Kuula imed, ta meest, ta ähwardamist!“ plaksutas piitsaga ja söitis koera wangfreratastega surnuks. Warblane hüüdis: „no no mees, oled minu wanna frantsi tapnud, seda pead ja oma wangfre ja hoostega maksma!“ Voorimees naeris: „Taga paremine!“ söitis edasi, jäi iise tufumägi. Warblane lipsti ežimesc waadi prundi fallale, nökkis ja tömbas, viimaks prunt wäljas, viin jooseb sörinal wangrist mahal. Mees kuuleb sörinat, läheb waatama, waat wörst tühi, sai aga veel mõnda lonksu rüübuta, ohkas: „Oh ma waene mees!“ Warblane vastu: „Ega sa veel waene kül!“ lendas hobuse päähä, nökkis mölemad silmad peast. Mees rutu kirve wööst wällia, tahab warblast tappa, silmad viinast kirjud, lööb farplauht hobuse päähä, hobune marsi otsas. Mees jälle: „Oh ma waene mees!“ „Ega siua

weel waene füll,“ kostab warblane, läbeb teise waadi fallale ja senni kui voorimees nukra meelega ühe hobusega edasi söidab, tömbab tasahiljufeste teise prundi wälja, viin puhas pahasse. Mees ohkab: „woi, woi, mina waene!“ Warblane vastab: „Ega sa veel waene füll,“ warssi teise hobuse päähä, nökkib silmad peast õra; mees wötab jälle kirve käte, tahab tulist viha täis warblase surnuks lüüa, oslab jälle hobuse pead, hobune surnuud, warblane lendab taewa poole. Mees nagu meeletu, tikkub peutaidena hinksid peast wälja, ulub: „Oh mind waest, oh seda önnetust!“ warblane vastu: „Oot, oot, aga nüüd ma lähen sinud kodu waejets tegema,“ ja lendas õra.

Mees jättis wangfre hobuse raipega maanteeli peale seisma, ja hakkas viha ja walluga koju poole kändima. Kodu rääkis naesterahwale oma wiletjust, juba naene hakkab kaebama hirmus hulg lindu aidas olla ja kõik viljavatandist äravää. Väksid mölemad aita, seal oli lindu tubande kaupa, warblane